

det første, fordi disse Egne, af hvilke de fleste høre til de fra Naturens Side mindst begæstige Dele af vort Fædreland, derved blive udstudte af Betragtningen for en ganske ubestemt Tid, og det uagtet de jo paa en Maade trænge dobbelt i Forhold til den anden Klasse, da de jo baade trænge til en ny Kirke og virkelig ogsaa trænge til en Omordning af Sogneforholdene, idet Spørgsmaalet for dem ikke kan løses ved en Kirke alene, uden at man tillige skaffer dem en præstelig Betjening, som svarer til Trangen. Disse trænge mange Gange, jeg kan gerne sige i endnu højere Grad, end der er Tale om i de Tilfælde, som høre til den anden Klasse, hvor Udvalget er gaaet ind paa et i alt Fald nogenlunde fyldestgørende Forslag. Som Eksempel skal jeg nævne Forholdene ved Lindknud og Houborg. Jeg beklager dette saa meget mere, som jeg havde stillet Forslag i Mår paa den Maade, der forekom mig at imødekomme den Betragtning, der allerede i Fjor stillede sig til Hinder, og som, uagtet det ikke fremtraadte den Gang saa skarpt, dog under Forhandlingen i Salen gjorde sig gældende, den Betragtning nemlig, at Præstegaardsavlen var en Hindring. Jeg havde stillet mig meget imødekommende, idet jeg havde forandret Forslaget til Bevilling i alle disse Tilfælde paa den Maade, at jeg ikke krævede Statsstilskud til Fremstafvelse af Avling til Præstegaarde, i alt Fald ikke uden aldeles midlertidig, idet min Tanke var den, at det maatte Kirken af sine egne Midler skaffe sig, det vil sige, altsaa ved de Vønningsmidler, som allerede ere forhaanden uden nyt Tilskud fra Statens Side, for saa vidt det behøvedes. Det maatte altsaa afgøres konkret, men saa maatte Avlingen skaffes derved, at der af de Præstegaarde, som havde for stor Avling, maatte afhændes en Del og for den derved indvundne Sum indkøbes Avling paa de andre Stæder, altsaa en Foranstaltning, som betyder en Omdeling og Omlægning af de Jorder, som overhovedet høre til Præstegaardene, og det er noget, som ganske er i Eghed med den samme Omlægning af Jndtægter, som skal finde Sted ifølge en kun i Henseende til Kvantitet omvirket Post, der findes paa Finansloven, nemlig den, der gaar ud paa, at man ved de Stiftsmidler, som indkomme ved Jndbetaling fra de højere lønede Embeder, har at raade Bod paa Utilstrækkeligheden ved disse lavere lønede Embeder; det er en lignende Foranstaltning, og det vil kunne realiseres uden noget Tilskud fra Statens Side, og der vilde kun være Spørgsmaal om et midlertidigt Tilskud fra Staten, da dette først

kunne realiseres i Tilfælde af en Balance i et af de højere lønede Embeder, og altsaa et Tilskud, som hdes indtil videre, altsaa indtil det Tilfælde indtraadte, at den Sum var bragt til Veje, som skulde bruges til Erhvervelse af Præstegaardsavling paa det Sted, hvor man vilde skaffe en saadan lille Avl, saaledes at Summen maatte rejsses ved et Embedslaan paa dette Kald, og som altsaa ogsaa skulde forrentes, men hvortil Staten, hvis Embedet paa Grund af dets Vidnighed ikke skulde kunne udrede Forrentningen ved egne Midler, skulde tilskytte det Beløb, som behøvedes til at skaffe dette Embedslaan, altsaa en aldeles midlertidig Foranstaltning, som vil bortfalde, saa snart Hovedplanen kunde realiseres. Det forekommer mig, at denne Plan maatte siges at bære ganske overordentlig imødekommende over for det Standpunkt, som Udvalgets Flertal allerede i Fjor havde antydet, fordi det i Virkeligheden ikke, bortset fra et rent midlertidigt Tilskud, kræver noget Tilskud fra Statens Side til Avlingerne, men der maa Præsteembederne hjælpe sig selv og endelig ogsaa af den Grund, at man paa den Maade ikke forøger Præstegaardsavlingernes Totalitet og ikke præjudicerer en Afgørelse af Spørgsmaalet, saaledes som det er rejst, nemlig Spørgsmaalet om, hvor vidt man overhovedet skal bibeholde Avlingerne eller ikke. Det berøres ikke af, hvor vidt der er flere eller færre Embeder, til hvilke disse Avlinger ere henlagte, og dermed vil man heller ikke faa en for stor Kvantitet af Præstegaardsavlinger, saa stor en Kvantitet, at det i Tilfælde af, at man skulde beslutte sig til endelig at fjerne eller ophæve disse Avlinger, kunde lægge Hindringer i Vejen for en snarlig Realisation af dette Ønske. Det var fuldstændig naaet ved denne Tanke. Der vil kun finde en Omlægning Sted, ikke noget nyt Køb og ikke nogen Forøgelse. Idet jeg nu beklager, at dette forandrede Standpunkt, der ogsaa væsentlig har forringet Fordringen til Staten paa disse Stæder, ikke har vundet tilstrækkelig Anklang, staar det dog for mig som Hovedsagen at skaffe disse Egne kirkelig og præstelig Betjening, saaledes som Forholdene kræve det, og jeg har da tænkt mig, at jeg kunde gøre et Skridt hyderligere i Retning af Imødekommethed mod Udvalgets Tanke og derved gøre det muligt ved fornøjet Forhandling inden 3dje Behandling at skaffe en Løsning for disse saa længe ventende Egne, nemlig det hyderligere, imødekommende Skridt, at jeg saaledes har givet Afkald paa det Statsstilskud, som behøves til midlertidig Forrentning af det Laan, der behøves til